

ETT

MÅNDAGEN DEN 16 JUNI

Försiktigt låter jag pekfingret lägga sig kring avtryckaren.

Metallen känns kall.

Jag har väntat, legat nästan helt stilla på mage i två timmar. En rörelse med fingret nu och förhållanden kommer att förändras för mig, för andra, för alltid.

Tusentals timmar av förtvivlan, hat och logiska överväganden ligger bakom det som nu sker. Det finns ingen annan lösning.

Ingen.

En sval bris drar med sig sommarkdofter från blommor och träd på gården tre våningar längre ner. Den följs av några tunga regndroppar som träffar tjärpappen bredvid mig. Armbandsuret visar nolltrefemton och det är dags. Med lätta, försiktiga rörelser flyttar jag mig några centimetrar. Vapnet ligger perfekt mot kudden och i kikarsiktet ser jag den värld jag nu ska förändra, som vore det hela en film. Naken, värnlös och med ett oskyldigt uttryck i ansiktet ligger pojken på lakanet utan täcke. Han ser tärd ut och märkena på armarna tyder på att han inte lärt sig än.

De röda digitalsiffrorna i kikarsiktet visar att det smutsgrå huset på andra sidan gården ligger fyrtiosex meter bort. Trygg i vetskapen om att jag kan döda någon på trehundra meters håll flyttar jag pipan med ljuddämparen någon millimeter åt höger, så att siktets kors ligger perfekt mot pannbenet.

Jag kramar avtryckaren hårdare.

Kulan lämnar pipans mynning med niohundraåttioåtta meter i sekunden, passerar genom rutan utan att krossa den och når sedan sitt mål. Huden fläks upp, kulans chockverkan splittrar ben och sliter sönder vävnad till oigenkännlighet på bråkdelen av en sekund. Hjärnan upphör att fungera och pojken, vars kropp ryckte till vid träffen, dör.

Men jag vill vara helt säker.

Med en snabb rörelse repeterar jag, hör hur hylsan kastas ut åt höger och rullar över tjärpappen. Jag siktar om, låter korset hamna mot bröstet vid hjärtat och pressar avtryckaren mot mig på nytt.

Under träningarna har jag känt rekylen hundratals gånger. Den är försumbar och påverkar på intet sätt det som sker. Smällen är inte högre än om någon skulle ha slagit ihop handflatorna och egentligen borde ingen ens vakna av det här.

Men det andra skottet krossar rutan. Splitterljudet blir till ett crescendo i mina öron och svetten bryter fram i pannan under skidmasken. I siktet ser jag hur lakanet färgas under pojkens kropp.

Han ligger helt stilla.

Oavsett detta kommer han aldrig att bli skuldfri. Mitt hat kommer att leva vidare tills tiden förhoppningsvis börjar ta hand om det och långsamt, som vatten mot sten, slipar det till något jag orkar bära med mig.

Snabbt säkrar jag vapnet, packar ner det och kudden i ryggsäcken. En lampa tänds i ett fönster på andra sidan. Mitt hjärta bultar fortare medan jag ser mig om.

Var är hylsan?

Tjärpappen är tom.

Den har rullat över kanten, ligger nere på gården. *Måste hämta den.*

Ännu ett fönster blir upplyst på andra sidan. Konturen av en människa syns och när jag reser mig kommer han eller hon att kunna se mig också.

Hinner inte. Bråttom nu.

Ett misstag.

Jag reser mig, hänger ryggen på axeln och springer fram till dörren som leder in i trapphuset. På mindre än trettio sekunder är jag nere vid porten, skjuter upp den och går med raska steg ut på gatan medan jag drar skidmasken över huvudet och pressar ner den i overallens ficka. Så fort jag rundat husknuten börjar jag jogga lätt medan allt fler och större vattendroppar slår mot mitt ansikte och sköljer bort svetten.

Det tar bara någon minut att komma fram till Spånga station. Gatorna är öde sånär som på en ensam taxi och jag hinner huka bakom en buske medan den sveper förbi.

Mopeden står där jag lämnat den. Min högerhand drar undan regndropparna från ögonen innan jag drar på hjälmen och startar.

Tankarna far genom hjärnan. Jag har föreställt mig det här ögonblicket tusen gånger, försökt förstå hur jag skulle reagera.

Jag är förvånad. Den paniska skräck som jag förberett mig på, infann sig aldrig. Ångesten kom på kort besök utan att knacka först, men det berodde på rädsla för upptäckt och var inte en reaktion på handlingen.

Det finns inget att ångra. Allt är genomtänkt. Allt är bra.

Det är *rättvist* nu.

Plötsligt skrattar jag högt rakt ut.

Nattluften känns befriande kall mot ansiktet när jag ökar farten och jag får regndroppar i munnen.

TVÅ

ONSDAGEN DEN 18 JUNI

Kommissarie Jacob Colt hade inte ens hunnit hänga av sig jackan och få en kopp kaffe innan telefonsignalerna krävde hans uppmärksamhet.

Det hade bara gått någon månad sedan Sveriges värste fullblodspsykopat och seriemördare Christopher Silfverbielke lämnat flera lik efter sig, i sista sekund slunkit ur Colts nät och – åtminstone sannolikt – flytt utomlands.

Sedan dess *hade* det faktiskt varit ovanligt lugnt.

Tills nu.

Vakthavande vid Norrortspolisen hade informerat honom om morgonens makabra fynd – en tjugosexårig narkotikamissbrukare vid namn Frank Olsson som hittats ihjälskjuten i sin lägenhet på andra våningen i ett hyreshus nära Spånga station.

Colt konstaterade lakoniskt att en majoritet av svenska folket förmodligen skulle tycka att polisen borde låta det hela bero, att det bara var bra att ännu ett avskum lämnat jordens yta. Samtidigt visste han att polisen skulle lägga ner lika mycket tid på den här utredningen som på vilken annat fall som helst, möjligen då med undantag av den extrema utredning som omgärdat mordet på Olof Palme. Trots en utfäst belöning på femtio miljoner kronor hade den aldrig resulterat i annat än att man som ett spel för gallerierna försökt hänga en gammal knarkare från Sollentuna.

Frank Olssons utredning skulle ges en vecka, sex månader, ett år. Det fick ta den tid det tog. De skulle, med största sannolikhet, lösa det, liksom nittio procent av alla andra mord.

Rösten från dörröppningen avbröt hans tankar:

”Morn. Hur skulle det sitta med en kopp kaffe?” Henrik Vadh log det där jag-frågar-bara-för-sakens-skull-leendet.

Så länge det fanns sådana som han, fanns det hopp.

”Ett lysande förslag. Men du, vilka har kommit? Vi har fått jobb.”

”Vad handlar det om?”

”En skjuten kille i Spånga. Knarkare, låter det som.”

”Skönt att veta att vi inte blir arbetslösa idag heller. Jag såg Schecker i korridoren. Svenne har semester och Magnus är kompledig. Niklas är visst ute på Microsoft och lär sig något nytt dataprogram.”

”Det är väl något nytt mördarspel i stil med *World of Warcraft*”, skrattade Jacob. ”En del har det bra. Men okej – du, jag och Linda är ingen dålig kombination. Hämta kaffe så ringer jag efter henne.”

”Teknikerna då, hur ser det ut på den fronten?”

”Vakthavande sa att de redan var på väg ut. Bara bra om de får rota lite innan vi kommer.”

Några minuter senare kom Linda Schecker in på hans rum.

”Tjena, läget?”

Hon satte sig i en av besöksstolarna på andra sidan skrivbordet. Linda var klädd i gympaskor, tajta jeans och en t-shirt som smet åt kring hennes närmast pojkaktiga överkropp.

Jacob log inom sig när han tänkte på vad som skulle ha hänt om han valt sådana kläder och tilltalat sitt befäl så på den tiden han inledde sin bana vid polisen.

”Jo tack, hyfsat. Och själv?”

”Det är kanon, faktiskt.”

Under den förra utredningen hade Linda visat framfötterna och bekräftat det rykte hon haft med sig från kriminalpolisen i Göteborg, om att inte bara vara ung och hungrig utan också närmast irriterande bra på sitt jobb. Hon hade gjort en snabb karriär inom kåren och osedvanligt tidigt kunnat titulera sig kriminalinspektör.

Men trots det var hon än så länge en joker i leken.

”Så bra. Och du har funnit dig tillrätta, med bostad och så?”

”Visst. Jag köpte en lägenhet vid Fridhemsplan.”

Köpte? Vid Fridhemsplan? Säkert en miljon per rum, minst. Hade hon fått ett arv?

Han nickade.

”Vilket läge. Ni trivs bra där, förstår jag?”

”Vilka vi?”

”Ehmm, jag trodde att du och din kille kanske ... ”

Hon mötte hans blick och Jacob noterade att en svag rodnad sköt upp på hennes kinder.

”Jag har ingen kille.”

Colt konstaterade att han inte visste ett dugg om hennes privatliv. Någoting hos henne sände – kanske omedvetet – också ut signaler som sa att han inte borde fråga.

Ändå hade han gjort det. Vid ett tillfälle under förra månaden hade hon reagerat ovanligt starkt. Han hade frågat henne om hon själv råkat ut för något och hon hade nickat. Det hade stannat vid det och han hade ingen lust att pressa henne. Förr eller senare skulle hon öppna sig. Om inte, skulle hon få det svårt. Jobbade man så tätt ihop och under de förhållanden som rådde på Colts rotel, gick det inte att vara en isolerad varelse. Andras och deras egen säkerhet var beroende av att de var ett team.

”Förlåt mig, det har jag ju inte med att göra.”

”Det är lugnt.”

Henrik Vadh kom in med tre rykande kaffemuggar.

”Va? Inga bullar i dag?” Jacob flinade. ”Har du glömt vad de sa på charmkursen, Henrik?”

”Jag väntar tills vi har något att fira.”

”Förmodligen klokt. Linda, har du fått information om Spånga?”

Linda tog en klunk av det heta kaffet. ”En skjuten pundare, om jag förstod saken rätt? En knarkuppgörelse, säkert. Jag såg en hel del sånt där under tiden i Göteborg.”

”Kanske, kanske inte”, sa Vadh. ”Jag har blivit förvånad mer än en gång i det här jobbet.”

Schecker gav honom en forskande blick. ”Hur länge har du och Jacob jobbat ihop?”

”Snart elva år”, svarade Jacob innan Vadh hann öppna munnen. ”Obegripligt men sant. Eller hur, Henrik?”

”Jo. Tiden springer iväg. Jag minns knappt hur det var att gå i grönställ och skrika åt folk.”

Linda skrattade till. ”Va?”

”Jag var arméofficer tidigare”, sa Vadh med ett leende. ”Men när försvaret började demonteras och vi fick erbjudanden om att flytta över till polisen, nappade jag.”

”Och det har du aldrig ångrat?”

”Inte för en sekund.”

Colt avbröt dem. ”Nog med minnen, vänner, nu får vi koncentrera oss på Spånga.” Han tömde sin kaffemugg. ”Fick du tag i teknikerna, Henrik?”

”Japp. Goda nyheter. Christer är på väg ut och eftersom Kalding tydligen är sjuk och ingen annan var ledig, ringde han på eget bevåg Björn Rydh. Blir du glad nu?”

”Har havet betydelse för sjöfarten? Björn är en klippa! Frågan är bara hur mycket vi kan låna honom innan Mård blir galen?”

Henrik flinade. ”Det där får ni kommissarier slåss om. Ska vi åka?”

Lägenheten i Spånga låg på andra våningen i ett trevåningshus och såg ut som om den varit festplats för glada tonåringar i ett par månader. I köket till vänster från hallen räknat, trängdes tomma ölburkar med pizzakartonger och tallrikar med allehanda matrester. Hallgolvet hade förmodligen inte rengjorts under det senaste året och var belamrat med skor, plastpåsar, pappersbitar, kanyler, tomma cigarettpaket, flaskor, t-shirts, underkläder och diverse annat skräp.

Björn Rydh kom emot dem. ”Förmedda! Det är inte det mest välstädade jag sett, men det får la gå.”

Jacob sträckte fram handen. ”Tack för att du kunde ställa upp, Björn.”

”Vassego. Vad gör man inte för vänner i nöd?” Teknikern flinade.

Några år tidigare hade Rydh, en av de mest erfarna kriminalteknikerna i Västra Götaland, blivit utlånad till Rikspolisstyrelsen för att vara med och utveckla SPRÅNG och SPRÅNG 2, system för registrering av beslagttaget gods och omhändertagna personer på brottsplatser.

Jacob hade mött Björn av en tillfällighet och tyckt om honom från första stund. De tekniker han själv jobbade med var ofta hårt belastade och dessutom var en av dem, Johan Kalding, fortfarande alltför färsk för att kunna se de detaljer och dra de slutsatser endast år av erfarenhet kan leda till. Därför hade Colt allt oftare vädjat till Björns chef kommissarie Mård om att få låna honom vid svåra utredningar.

”Kan vi gå in?”

Rydh nickade. ”Kliv på i stugan. Jag är rädd för att vi inte kan göra så mycket mer förrän Sonny och rättsläkaren kommer.”

”Sonny Björk, vapenkillen?”

”Ja. Jag ringde både honom och Laszlo Bodnär när vi hade tagit en första titt här. Som jag ser det är det klockrent att killen blivit skjuten utifrån, troligen från huset mitt emot. Kom så får ni se.”

Christer Ehn stack ut huvudet från ett annat rum. ”Hej på er! När ni är färdiga med kroppen kan ni väl ta en titt här inne, jag tror att det finns en del ni vill ta med er.”

”Vad har du hittat?” undrade Schecker.

”Lite knark, en dator, en adressbok och i runda slängar trettio tusen i kontanter.”

”Okej”, sa Colt. ”Men du hittar ingenting som tyder på strid eller på att mördaren skulle ha varit här inne?”

”Nix, pix, jag håller med Björn. Killen har blivit skjuten genom rutan.”

Ehn drog sig tillbaka in i rummet för att söka vidare. Jacob, Henrik och Linda följde efter Rydh in i sovrummet.

Under trettio år som polis hade Jacob Colt sett tillräckligt många döda kroppar för att ha lärt sig att man aldrig vänjer sig. Och ju yngre offren var, desto värre kändes det att titta på dem. Knarkare eller ej, den här grabben hade haft livet framför sig.

Luften i rummet kändes plötsligt unken, trots att rutan var krossad och släppte in sommarluften utifrån. En fluga kom in genom fönstret, landade för en kort stund i den döde pojakens ansikte och lyfte sedan igen.

”Fy fan!” Linda gjorde en grimas när hon såg ingångshålen i huvudet och bröstet. Offrets ögon stirrade tomt upp i taket. Kroppen var blek, närmast blåaktig och utgjorde en stark kontrast till de brunaktiga partierna där blodet dränkt lakanet.

”Den som sköt visste i alla fall vad han gjorde”, konstaterade Vadh torrt.

Jacob vände sig mot Rydh. ”Har du tagit bilder?”

”Visst, det är klart. Fast Sonny kanske vill ha några extra när han dyker upp.”

Som om han hört sitt namn nämnas kom Sonny Björk in från hallen, tätt följd av Laszlo Bodnár, rättsläkaren.

Alla hälsade snabbt innan Bodnár sa:

”Jaha, vad har vi här då?”

Han satte ner sin väska på golvet och gick långsamt runt sängen medan han betraktade kroppen.

Ungraren var född nyfiken och hade tidigt utvecklat ett starkt rättspatos. Att han skulle bli läkare hade det aldrig varit något tvivel om och efter den medicinska utbildningen hade han arbetat som allmänpraktiserande läkare under några år. Därefter hade han specialiserat sig och börjat på den rättsmedicinska avdelningen i Budapest. När ryssarnas stridsvagnar började närma sig Tjeckoslovakien flyttade han till Sverige och fick jobb på rättsmedicinska i Solna. Sedan dess hade han utfört över nitton tusen obduktioner.

Såvitt Jacob visste hade ingen inom polisen eller på rättsmedicinska något privat umgänge med Bodnár. Efter ett kort äktenskap med en svensk kvinna hade han levt ensam i en enkel tillvaro. Laszlo arbetade mer än de flesta och ägnade den lilla fritid han hade åt att läsa historia, lyssna på klassisk musik och spela schack.

Bodnár var djupt respekterad för sitt kunnande och sin noggrannhet. Han obducerade mellan fem hundra och tusen kroppar per år. Ett tiotal var mordoffer, resten hade dött på grund av självmord, olyckor eller sjukdom. I de fall sjukdom kunde uteslutas som dödsorsak var hans två syften alltid de samma – att fastställa vilka skador kropparna utsatts för och försöka förstå hur de uppkommit.

Av de hundratio-hundratjugo mord som varje år utfördes i Sverige, löstes mellan åttio och nittio någorlunda snabbt. Inte sällan var tragiska familjedramer orsaken och mördaren var släkt med offret. I vissa fall kunde man arresteras en främmande – ofta psykiskt sjuk – mördare redan på platsen. Mordet var med andra ord tekniskt och juridiskt uppkärvat redan innan kroppen hamnade på det kalla, rostfria bordet framför Laszlo.

Tjugo–tjugofem av de övriga fallen blev spaningsmord som krävde en större insats från polisens sida, men klarades upp inom en rimlig tid. De resterande tio mord löstes efter mycket stora polisinsatser efter lång tid eller förblev i värsta fall olösta.

Sonny Björk böjde sig över kroppen, tittade noga på ingångshålen och vände sig sedan mot Bodnár. ”Kan du hjälpa mig med vinklar, tror du? Det blir ju mest gissningar eftersom kulorna har gått igenom en ruta, men ändå ... ”

Ungraren öppnade sin väska, drog på sig plasthandskar och plockade sedan upp långa, tunna plaströr.

”Två själar, en tanke”, sa han leende.

Jacob, Henrik och Linda tittade motvilligt på medan rättsläkaren försiktigt stack in plaströren i hålen i den dödes huvud och kropp.

”Vill du ha bilder, Sonny?” Rydh hade hämtat sin kamera och stod redo.

”Tack, mitt album får aldrig nog.”

Alla flyttade sig för att ge Björn fritt spelrum och han tog en hel serie bilder ur olika vinklar. Under tiden satte sig vapenexperten ner på huk och följde med ögat plaströrens riktning mot fönstret. Därefter drog han upp en fickkniv och grävde försiktigt ut en kula som fastnat i väggen.

”Vad säger du?” undrade Colt. Björk höll kulan mellan fingrarna och tittade forskande på den. ”Kalibern? .223 Remington, helmantlad, ingen som helst tvekan. Hade det varit blyspets hade kulan varit uppfläkt och killens skalle sett ut som lingon och mjölk.”

Colt gjorde en grimas. ”Vilka vapen använder man den i?”

”Allt från rävbössor till AK 5, det är en väldigt vanlig jaktammunition.”

”Och räckvidden?”

”Beror på bössan, men 400–500 meter borde inte vara några problem.”

”Herregud.”

”Det kan man säga. Men i det här fallet är en kvalificerad gissning att skytten legat på taket till kåken mitt emot. Eller möjligen i en lägenhet på tredje våningen. Ska vi ta en titt?”

”Då gör vi det medan Laszlo jobbar klart här. Linda, kan du ringa efter Politivagnen och sedan gå igenom vad vi ska ta i beslag. Henrik och jag hänger med Sonny till det andra huset. Kommer du med, Björn?”

”Visst.”

På vägen ut stannade Jacob till vid den uniformerade polis som stod vakt vid de blå-vita avspärrningsbanden utanför huset.

”Var ni första patrullen på plats här?”

”Ja, det stämmer.”

”Vet du vem som larmade?”

Polismannen drog upp ett anteckningsblock och bläddrade bland sidorna.

”En Edna Andersson i trean.” Han pekade på huset tvärs över gården. ”Hon hörde när en ruta gick sönder natten till i går och ringde fastighetsskötaren på morgonen. Han i sin tur ringde på här hos offret, men när ingen öppnade avvaktade han till i dag. När ingen öppnade nu på morgonen heller, ringde han efter en låssmed som i sin tur kontaktade oss. Det är de uppgifter jag har.”

”Tack.”

Kvartetten gick över gräsmattan mot det andra huset. Solen sken från en klar himmel och naturen delade frikostigt med sig av sommarens alla dofter.

Några minuter senare sköt Jacob upp plåtdörren som ledde ut till hustaket. De fyra stod stilla och såg sig omkring.

”Inte ett spår, förstås”, muttrade Colt.

”Livet är la orättvist ibland”, sa Rydh. ”Men tjärpapp, lite vind och nattdagg är en dålig kombination. Här lär vi inte hitta något.”

Sonny Björk närmade sig försiktigt takets kant och lade sig på mage.

”Jag kan nästan svära på att det var här skytten låg.” Han funderade en stund och fortsatte. ”Två skott innebär att åtminstone en hylsa har kastats ut. Om skytten var snabb nog har han fått tag på den, men taket har ju en liten lutning, så om vi har en helvetes tur kan den ha rullat över kanten och ner på gården.”

”Tur brukar inte vara min bästa gren, men om ni kollar det så går Henrik och jag och ringer på hos fru Andersson. Vi tar ett möte inne hos mig efter lunch och går igenom vad vi har. Jag ska varsko åklagaren också.”

”God middag, allihop!”

Åklagare Kent Frisk kom in i konferensrummet med en mapp i handen och slog sig ner. Han vände sig mot Jacob:

”Jag har förstått att ni gjorde en brottsplatsundersökning på förmiddagen?”

”Ja, och vi är rätt säkra på att offret sköts i sin säng från taket på huset mitt emot hans, eller hur Sonny?”

”Jo”, nickade Björk. ”Det går i och för sig inte att mäta upp exakta vinklar eftersom kulorna har passerat genom en glasruta. Men jag skulle tro att skytten har legat på hustaket och kunnat sikta på sittande, eller rättare sagt liggande, fågel, om liknelsen tillåts. Jag vill på inte föregå rättsläkarens uttalande men jag är rätt säker på att redan det första skottet var dödande. Med den där ammunitionen slår man sönder allt, i det här fallet hjärnan, på mindre än en sekund.”

Åklagaren tog fram ett anteckningsblock. ”Vem är offret?”

”Åttiotvånolltvåfemton, Olsson, Frank” Vadh läste högt från ett papper framför sig ”Känd av västerortspolisen som pundare och smålangare. Det är allt jag har just nu.”

”Jaha. Och vad hittade ni på platsen?”

”Rent tekniskt fanns det ingen anledning att söka spår i själva lägenheten”, sa Rydh. ”Det hade tagit låssmeden lite tid att få upp dörren eftersom den var låst med sjutillhållarlås inifrån. Alltså har mördaren inte befunnit sig där, åtminstone inte vid tiden för mordet. Däremot fann jag och Sonny, vid undersökningen av huset på andra sidan gården, en tomhylsa i rabatten nära husväggen. För såvida folk i huset inte har som hobby att skjuta på varandra, får vi förmoda att hylsan har ramlat ner från taket.”

Åklagaren nickade. ”Det låter ju sannolikt. Hittade ni några spår på själva taket eller i trappuppgången?”

”Ingenting. Naturligtvis kunde vi ha försökt säkra skospår i trappuppgången, men du kan ju räkna ut hur många som har sprungit där sedan i förrgår natt.”

”Ja, hopplöst. Hur var det med hylsan, då?”

Sonny Björk tog till orda. ”Den bekräftade bara vad jag trodde när jag grävde ut en av kulorna ur golvet i lägenheten. En .223 Remington. Nato-ammunition, tillverkad av Bofors.

”Hur lätt eller svårt är det att köpa sånt på svarta marknaden?” undrade Frisk. Björk flinade. ”Ungefär lika svårt som att hitta Viagra på Internet.”

”Jag förstår. Vad har ni mer?”

”Inte mycket just nu, är jag rädd”, sa Jacob. ”Vi har hört den äldre kvinna som i går morse larmade fastighetsskötaren om att hon hört ljud natten innan. Hon hävdar att det ofta var bråk och oväsen i den lägenhet där Olsson bodde. Natten till i förrgår vaknade hon av ljudet när fönstret gick sönder. Hon klev upp och tittade ut men kunde inte se något annat. Inga ljus, inga människor som rörde sig.”

”Okej. Vad beslagtogs ni i lägenheten?”

Linda tog upp sin lista. ”En bärbar dator, en anteckningsbok, cirka fem gram heroin, en mindre mängd cannabis och tjugoniotusen sjuhundra kronor i kontanter.”

Kent Frisk noterade uppgifterna. ”Gav anteckningsboken något?”

”Inget speciellt. Listor med initialer, uppgifter om små mängder och belopp, sånt som man kan hitta hos småhandlare.”

”Och datorn?”

Colt bröt in. ”Niklas, vår dataexpert, är tillbaka i morgon. Han får söka igenom den då.”

”Hur är det med Olssons anhöriga?”

”Vi har inte kommit så långt än, vi kom tillbaka strax före lunch.”

Åklagaren var tyst en stund. Sedan:

”Jaha. Har ni några teorier om motivet?”

Henrik Vadh, som sin vana trogen suttit tillbakalutad med slutna ögon medan de andra pratade, mötte åklagarens blick. ”Det ser ju ut som en uppgörelse mellan småhandlare. Men kanske vill gärningsmannen att det är just så det ska se ut. Vad jag undrar över är varför någon gör sig omaket att klättra upp på ett hustak och skjuta honom därifrån? Och vilken småhandlare springer omkring med den typen av vapen?”

”Olsson kanske försökte ta sig upp i en högre langardivision”, sa Jacob. ”Och någon som har mutat in det området ville inte ha mer konkurrens.”

”Nä, det där är ju en bransch med lite andra affärsprinciper än de vanliga”, sa Frisk ironiskt. Han vände sig mot teknikerna. ”Finns det någon chans att hylsan kan ge något?”

”Den ligger på tekniska roteln nu”, svarade Björk. ”Om skytten var oförsiktig och vi har tur, hittar vi kanske ett fingeravtryck.”

”Hur vill du gå vidare, Jacob?” undrade åklagaren.

”Tills vi har något annat att gå på, kör vi efter boken. I morgon blir det operation dörrknackning i området. Vi får ta ett snack med Olssons anhöriga

och Niklas får dels gå igenom hans dator, dels göra slagningar på honom och se vad han får fram.”

”Låter bra.” Frisk slog igen sin mapp. ”Jag föreslår att vi ses här igen klockan tretton på fredag och ser hur långt ni har kommit då.”

”Midsommarafton”, muttrade Linda.

Åklagaren log. ”Du hinner säkert binda en krans i alla fall. Jag lovar att du är ute ur huset före tre.”

”Vad tycker du om Frisk?”

Klockan var strax efter fem när Henrik Vadh svängde ut från polishusets garage.

”Han är okej och jag är glad över att vi inte fick Anna Kulin den här gången. Frisk har i alla fall varit med tillräckligt länge för att veta att allt inte är en dans på rosor.”

”Nej, det ska gudarna veta.”

Jacob lutade sig tillbaka i passagerarsätet. ”Men om vi ska prata om något trevligare – har ni planer för fredag eller ska vi fira tillsammans, som vanligt?”

Under åren de jobbat sida vid sida hade Jacob och Henrik utvecklat en stark och nära vänskap vilket ledde till att de umgicks en hel del på fritiden. Squash- och badmintonmatcher under tidiga morgnar varvades med middagar eller grillkvällar i någon av radhusträdgårdarna.

”Vi firar gärna med er. Sill och nubbe i trädgården är väl aldrig fel. Men ... hur mår Melissa nu?”

”Mycket bättre. Den där terapeuten du tipsade om gjorde susen.”

”Hur är kontakten med hennes föräldrar, då?”

Jacob suckade. ”Problemet kvarstår. De är gamla, hederliga sydstatsamerikaner, stockkonservativa och kommer förmodligen aldrig att acceptera att deras barnbarn är gay. Vad det handlar om är Melissas sätt att se på saken.”

”Och?”

”Hon har nog långsamt kommit fram till att hon måste välja sida, hur trist det än är.”

”Smärtsamt.”

”Visst, men det är ju oss hon ska leva med resten av livet, inte föräldrarna.”

”Jag tar det som att ni inte åker till Georgia på semester i år igen?”

”Det kan du vara helt säker på, det var illa nog förra året när helvetet bröt ut.”

”Hur går det för Stephen, förresten?”

”Skitbra. Han pluggar fortfarande design i Köpenhamn och bor i pappas lägenhet i Malmö. Så vitt jag förstår är han lycklig med sin pojkvän och allt är väl.”

Vadh log. ”Skönt att höra. Och farsgubben?”

”Njuter av livet i stugan i Kämpinge, fiskar och beklagar sig över att jag gick i hans fotspår!” skrattade Jacob.

”Ja, ja”, sa Henrik, ”känner jag honom rätt så är han väl rätt stolt över att sonen är en av Sveriges duktigaste kommissarier.”

”Han skäms nog inte alltför mycket.”

Vadh svängde ut på E 4:an och la bilen i ytterfil. Trafiken kröp fram mot Haga norra.

”Hur gör vi på fredag, då?”

”Jag snackar med Melissa när jag kommer hem, så ringer jag dig senare. Men det vore kul om ni kommer hem till oss. Ni kan ju sova över om ni vill, för grabbarna kommer väl inte hem på midsommarafton?”

Henrik skrattade. ”Knappast. Peter ska säkert ut med sina polare från KTH och känner jag Jocke rätt så sitter han instängd i någon källare med ett gäng och spelar World of Warcraft hela helgen. Det är bara Pernilla som är hemma och i så fall hänger hon med.”

Femton minuter senare släppte Henrik Vadh av sin chef i det radhusområde som döpts till Hollywood eftersom Svensk Filmindustris laboratorier en gång legat där. Han viftade med handen till hälsning och styrde sedan mot Upplands-Väsby.

Jacob hängde av sig jackan, gick in i köket och stannade förvånad upp.

Köksbordet var försett med vit duk och levande ljus i en vacker kandelaber. En öppnad flaska Cabernet Sauvignon från Napa Valley tronade mellan tallrikarna och den underbara doften från syrenerna i vasen nådde hans näsborrar.

Melissa vände sig om vid spisen och log mot honom. ”Welcome home, sweetie!”

Han gick bort till henne, lyfte hennes haka med pekfingret och gav henne en kyss. ”Tack, älskling. Men ... vad firar vi?”

”Att vi har varandra och älskar varandra. Dessutom är det faktiskt en speciell dag i dag. Minns du inte vad som hände en kväll i juni när vi pluggade på UCLA?” Hon blinkade retsamt och fortsatte röra i den kreolska grytan vars mustiga dofter fick honom att känna en plötslig hunger.

Jacob tänkte tillbaka. Efter gymnasiet och lumpen hade han åkt till Los Angeles för att plugga juridik, fast beslutet att bli advokat. När han träffade Melissa på universitetet hade kärleken snabbt blommat upp och ...

”Du menar första gången ... ”

”... i bilen ... ” Hon kysste honom snabbt.

”... på stranden i Malibu”, fyllde Jacob i. Han ställde sig tätt bakom Melissa och slog armarna kring henne.

”Något sånt, ja. För att vara i en bil var det inte så dumt.”

Han skrattade lågt. ”Du är bara bäst, älskling. Hur har dagen varit?”

Hon lösgjorde sig och vände sig åter mot spisen medan han stod kvar nära henne. ”Helt okej. Mycket att göra, men kul jobb.”

”Inga katastrofer, alltså?”

”Nej. Det är mycket interns snack om presidentvalet och hur det kommer att påverka oss på ambassaderna, men jag tror inte att det blir några stora förändringar. Hur har du haft det själv?”

Jacob vände sig, gick bort till köksbordet och hällde upp var sitt glas vin åt dem.

”Jo, vi fick ett nytt uppdrag i morse, en knarkare i Spånga som har blivit skjuten utifrån.”

”Utifrån, hur menar du då?”

”Hans lägenhet var låst inifrån och allt tyder på att någon har legat på taket till huset mitt emot och skjutit honom därifrån med ett gevär.”

”Jesus, det låter ju som en scen i de där dåliga deckarna jag brukar läsa.”

”Typ.”

Hon suckade. ”Jacob, *please*, säg inte ’typ’. Inte ens vår dotter säger ’typ’.”

”Ville bara se om du var vaken”, retades Jacob. Har du hört något från Elin, förresten?”

”Hon ringde faktiskt i eftermiddags. Allt var okej men hon börjar tvivla lite på sitt yrkesval.”

”Varför då? Det kommer väl alltid att behövas lärare?”

Melissa hällde upp grytan i en serveringsskål och bar den till bordet.

”Jag tror bara att Elin blir deppig ibland när hon läser om alla problem i skolorna”, fortsatte hon. ”Du vet, det går inte en dag utan mobbing, kränkningar och misshandel, till och med av lärarna. Jag kan faktiskt inte förstå att svenskarna kan vara så flata när det gäller att acceptera hur barn uppför sig. Hade det varit hemma hade de åkt ut ur skolan med öronen före.”

Jacob flinade. ”Du menar att det är hög tid att införa skolagan igen?”

Hon räckte ut tungan åt honom. ”Inte alls, men det måste finnas en konsekvens när man uppför sig illa. Det finns det för vuxna människor och det är vi som ska lära barnen vad som är rätt, eller har du några bättre idéer?”

”Jag vet, men jag tror ändå att Elin kommer att bli en bra lärare. Hur går det med boendet?”

Melissa skrattade. ”Hon klagar fortfarande över att hennes lägenhetskompis och hennes nya kille är alltför högljutt förälskade många timmar per dygn.”

”Och hon har inte träffat någon kille själv?”

”Nej, det hade hon berättat i så fall. Men du kanske skulle prata med henne lite oftare, Jacob ... ”

Samvetet gnagde inom honom, som så många gånger förr. Jacob var väl medveten om att han ägnade alldeles för många timmar åt jobbet och hade svårt att koppla av de stunder han var ledig. Under alla år han varit polis hade Melissa varit väldigt tolerant, men under det senaste året hade hon allt oftare blivit

irriterad när han låtit arbetet påverka deras privatliv, eller till och med låtit det gå före.

Han insåg att hon inte var först med det budskapet. Jacobs far, Hans-Erik Jörgensen, hade varit polis i hela sitt liv och avslutat sin yrkesbana som kommissarie i Malmö. Han hade ett antal gånger påpekat för Jacob att livet måste bestå av annat än arbete och att en bra polis måste skingra tankarna ibland för att sedan kunna uppnå bra fokus igen. Naturligtvis hade han rätt.

Men ändå.

Vid femtioett års ålder hade Jacob rykte om sig att vara en av de vassaste poliserna i Stockholm, kanske i hela Sverige. Smickrande, men också en situation som medförde en irriterande, inre stress.

”Jag ska ringa henne i morgon, jag lovar. Borde slå en signal till Stephen också, det var ett tag sedan.”

Han bytte ämne. ”Henrik undrade om vi vill fira midsommar med dem, som vanligt. Vad säger du om det?”

”Det vore väl trevligt. Ska vi vara här?”

”Jag tycker att det vore skönast. Jag sa att de kan sova över om de vill, vi har ju plats.”

”Jobbar ni på fredag?”

Jacob suckade. ”Tyvärr. Halvdag eller så. Åklagaren ville att vi skulle ha ett möte klockan ett men jag är säker på att vi klarar det på två timmar.”

”Okej, inga problem. Jag är ledig så jag kan handla, om jag får ha bilen förstås?”

”Det är lugnt, det är Henrik som kör den här veckan.”

”Bra. Du kan väl be dem att komma över vid femtiden. Är det bra väder sitter vi väl ute?”

De lät sig väl smaka av grytan, njöt av vinet och hjälptes sedan åt att plocka undan disken. När Melissa föreslog att de skulle ta en dusch och lägga sig tidigt log Jacob.

Livet var rätt bra, trots allt.